

Kasımpaşa Lisesi'nin Zihnimize Bıraktığı İzler

Mustafa Altun

(1980-1988)

Her insan, az çok yazmalı, geçmişe dair zihninde kalan izleri yazıya aktarmalı diye düşünürüm. Belki dile ve edebiyata olan ilgimizden, mesleki deneyimimizden ve daha çok da gezginliğimizden gelen bir istek bu. Ben de kısa da olsa Kasımpaşa Lisesi'ne dair zihnimde kalanları sizlerle paylaşmak istedim. Biraz kendi kişisel tarihimizden geçerek anlatmaya çalıştım, çünkü en iyi kendimi anlatabilirim diye düşündüm. Bilgisayarın başına geçtim ve aşağıdaki satırlar döküldü parmaklarımızdan.

6 yılı okulda iki yılı beklemede, 8 yıllık bir birlikteliğimiz oldu, Kasımpaşa Lisesi ile. Çokça bütünleme gördüm, 6 zayıflı karnelerim de oldu, bir kez orta üçüncü sınıfta bütünlemesiz geçtim. Ne takdir ne teşekkür belgeleri aldım. Kendi halinde, sakin ve güvenilir bir arkadaşım, sınıf arkadaşlarım için. Belki öğretmenlerim de bu sakinliğimi kanaatlerine yordular, biraz notumu yükselttiler.

Okul benim için bir gereklilikti ama dışarıdaki hayat her yönüyle beni daha çok çekti. Çokça sinemaya gittim, Cağaloğlu orta okuldan beri ikinci adresimdi. Lisede Sahaflar Çarşısı'nı, eski Beyaz Sarayı keşfettim. Şiire düşkünlüğüm vardı, lisede hikâye ile bunu pekiştirdim. Turan Alptekin ve son sınıfta Ali Erkan Kavaklı Hocalarımın edebiyata ilgimde çok önemli katkıları oldu. Tiyatronun farkına ilk Turan Hocamızın verdiği ödev dolayısıyla varmıştım. Gizliden gizliye yazdığımız şiirleri ilk Ali Erkan Hocamızın isteğiyle öğrenci arkadaşlarıma mikrofon elimde okuma fırsatı bulmuştum. Gazeteci ve yazar rahmetli Ahmet Kabaklı'yla tanışmamız yine Ali Erkan Kavaklı Hocamızın bir ünlüyle röportaj ödevi dolayısıyladır. Sonra sonra Türk Edebiyatı Vakfı'nın müdavimi olacaktık, dönemin yazarlarını, şairlerini, aydınlarını yakından tanıyacaktık.

Fiziği, biyolojiyi ve kimyayı da okul sıralarından çok lisede ve daha sonra üniversitede 6 yıl boyunca her ay aldığım Tübitak Bilim ve Teknik Dergisi'nden öğrendim. Bu derslerde sınıflardan ziyade laboratuvarların kokusu daha bir cezbederdi, bizi. Ama disiplinli çalışmayı bir türlü öğrenemediğim için midir, bilmem her defasında bu derslerden bütünlemeye kaldım ya da kılı kılına geçtim. Matematiği de oldum olası sevemedim. Çok sonra üniversitede, birinci sınıfta iken kendi kendime zevk için matematik problemleri çözmeye başladım. Galiba Kasımpaşa Lisesi'nde matematiği zevke dönüştüremedim ya da beni keşfedecek bir hocanın yokluğuyla üniversiteyi beklemek zorunda kaldım.

Bu lisede çok güzel dostluklarımız oldu. Kasımpaşa Liseliydik ama Ömer Hayyam'da oturduğumuz için bir türlü Kasımpaşalı olamadık. Okula giderken hep o yokuşlardan inmek, ders bitiminde yorgun argın yokuşlardan çıkmak zorundaydık. Bizim oralardan çok da arkadaşımız yoktu. Orta okulda sayıca

çoktuk, lisede her biri bir yere dağıldı. Güzergâhımız ya Bale Oteli üzerinde ya da Tebepaşı Gazinosu'ndandı. Lunaparka uğrar, bir iki çember atardık. İlk bilgisayar deneyimimiz bu lunaparktaki atarilerle olmuştu. Langırt da bir başka hobimizdi. Orta okul yıllarında bir de çivi oyununu hatırlarım. Hafif nemli ve ot bitmemiş toprak bir alan gördü mü, elimizde bir çivi ok misali atar, birbirimizi yenmeye çalışırdık.

1980 İhtilâli öncesi kayıt yaptırdığımız için orta okul yıllarımızda elinde G 3 tüfekleriyle asker ağabeylerin koridorlarda nöbet tutuşuna da tanıklık ettik. Bomba ihbarlarıyla şimdi okul binası olan toprak sahaya toplanırdık. İhtilâlin ne demek olduğunu çocuk yaşlarımızda farkına varmadan öğreniverdik. Dahası üniformalara özenip Kuleli Askeri Lisesi hayâlleri kurduğumuzu da hatırlıyorum. Yıllar sonra içimizde kalan bu ukdeyi yedek subay rütbesiyle askerlik hizmeti yaparak gerçekleştirecektik.

Ve yine İngilizceyle tanışmamız orta okulun hemen başında olmuştu. Kayıt sırasında tombala çekmişim. İngilizce sınıfı çıkınca sevinmişim, nedense. Hâlâ İngilizce bilmenin sevinilesi bir tarafı var, şimdilerde. İlk öğrendiğimiz cümleleri evde talim ederdik, bizimkiler güler, eğlenirdi bu cümlelerle: “*How are you? Fine thanks, and you?*” Ve yıllar sonra belki seyrine doyamadığımız Dallasvari Amerikan dizilerinin de etkisiyle Amerika'ya ayak bastığımızda bu talimlerin izinde New York caddelerini dolaşacaktık.

1984'te koskoca İnönü Stadı'nda 19 Mayıs gösterilerine katıldığımız günleri de hatırlıyorum. Okulda saatlerce provalar, sonra stata giderken körüklü otobüslere binişlerimiz, sırada bekleyişlerimiz, rahmetli Yıldırım Gürses'in o güzel sesiyle anonsları...O yıllarda erkek öğrencilere bu denli kısa ve beyaz şort giydirmelerine de anlam verememişim. Ama giydik işte. Fotoğraflarda epeyce cılız çıktığı için bacaklarım, bir türlü de Facebook'a koymaya yanaşmıyor zihnim.

İlk gezginliklerimiz yine bu yıllara dayanır. Otobüsle Sarıyer'e, trenle Gebze'ye, vapurla Adalar'a çoğu kez yalnız gezmelerimiz, sonra lisede aldığımız Zenith marka objektifli fotoğraf makinesi, çektiğimiz fotoğraflar, onları Eminönü'nde tab ettirişlerimiz, yıllar sonra hem Türkiye'deki hem de yurt dışındaki yalnız yolculuklarımızın temelini oluşturacaktı.

Hobiler de edinmiştik, bu sıralarda. Orta okulda sınıf içinde bir pul biriktirme furyası baş göstermişti. Hâlâ o günlerde aldığımız pullar, küçük pul defterimizin sayfaları arasındadır. İş Bilgisi dersinde onca zahmetle yaptığımız el işi ürünleri de hatırlarım. Mandaldan sandalyemiz, dokuduğumuz kilim şimdi bir yerle saklı durur. Lise yıllarındaki Resim derslerini ise hiç unutmam. Resim öğretmenlerimin her ikisi de, ilgiyle ve övgüyle özellikle kara kalem çalışmalarımızı teşvik etmişlerdi. Mimar Sinan Üniversitesi'nin sanat kokan koridorlarında rahatça dolaşıp ayaküstü sohbetlerde bulunduysam, bakmayı değil, görmeyi öğrenebildiysem, muhakkak onların bu teşviklerinin izleri vardır.

Lise ikinci sınıfta iki yıl okuldan uzak kalmıştık. Ancak bu, okuma aşkımızı daha da artırmış, Tolstoy'dan, Steinbeck'e ve Hemingway'e kadar pek çok yabancı yazarın kitaplarını çalıştığımız işyerinden kazandığımız haftalıklarımızla kütüphanemize kazandırmıştık. O yıllardan en çok hatırımda kalan Tolstoy'un

Diriliş romanıydı. Genç bir delikanlı için hayli sarsıcıydı, ama erdemli olmanın somut örneklerini bu satırlardan öğrenmiştik. Bu iki yılın sonunda Eflatun'dan, Aristo'ya, Descartes'e kadar farklı filozofların düşüncelerine de ilgi duymuştuk. Evrene, insana dair sorular o yıllarda zihnimizi meşgul etmeye başlamış, küçük denemeler yazar olmuştuk. Lise 3. sınıfta Psikoloji öğretmenimizin İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nden stajyer öğrencilerle sınıfa gelişi de ilgimizi tetikleyecek, üniversitede Boğaziçi Felsefe Bölümü'nü ilk sırada yazmaya kadar götürecekti, bizleri. Sonu izmle biten düşünce akımlarına özenip Altunizm adıyla bir düşünce akımı da geliştirme gayretlerimiz olacak, sınıf arkadaşlarımızla teneffüslerde bunu paylaşacaktık. Yıllar sonra dil bilimine ilgimizin, dil ve felsefe üzerine okumalarımızın, denemelerimizin arka planında yaşadığımız bu süreç temel olacaktı.

8 yıl çok uzun bir süre, insan hayatı için. Kasımpaşa Lisesi'nde müdürümüz Oktay Değirmenci ile başlayıp onunla bitirmiştik, 2 yılı beklemede geçen bu yılları. Ama geriye baktığımızda akademik hayatımızda da olumlu etkilerini hissettiğim iyi bir eğitim aldığımızı farkediyorum. Bu sebeple tüm hocalarıma ve sınıf arkadaşlarıma minnettarım.

Yıllar sonra bile Turan Alptekin ve Ali Erkan Kavaklı Hocalarımla hâlâ öğretmen-öğrenci tadında telefonla görüşüyoruz. Bizimle gurur duyduklarını her defasında dile getirirlerken, o iltifatları hak etmek için biz de var gücümüzle kendi öğrencilerimize emeğimizi, bilgi ve birikimimizi, sevgimizi aktarmaya çalışıyoruz.

Hayat böyle bir şey...Yıllar bizden çok şey götürdü ve üstüne çok şey de örttü, geçmişin. Sadece izleri var, zihnimizde. Okula gittiğinizde bunu daha derinden hissediyorsunuz. Geçen zamanı geri getirememek, şimdiye ve geleceğe dair beklentiler, geçmişle olan ilginizi sınırlıyor. Belki eski dostlarla geçmişi kısa süreli de olsa hatırlamanın, o mutlu çocukluğunuza dönmenin keyfini sürüyorsunuz. Bir sinema perdesi gibi, geçmiş canlanıyor gözünüzde. Bir seyirlik film süresi kadar...sonrası hayat, sinemanın dışında akan...çoğu kez acımasız, vefasız, anlayışsız ama güzel, herşeye rağmen güzel...

Kasımpaşa Lisesi'nde emeği geçen öğretmenlerime hürmetlerimle, sınıf arkadaşlarıma selam ve sevgilerimle...

15 Mayıs 2012 Salı



İstanbul Kasımpaşa Lisesi